

[Gerda Møller.]

både lærere og studerende og også i de styrende organer, de er der stadig. Med den sammensætning, lærerkorpset har, og den kan man jo i nogen grad læse sig til i den sidste RUC-vejviser, er der ingen tvivl om påstanden om den politiske ensidighed. Ja, man ønsker ligefrem klart at skilte med fra visse af lærernes side ikke alene deres politiske ensidighed, når det gælder dem selv, hvor de fortæller om deres politiske ståsted meget langt til venstre, men de skiltes med det også når det gælder det faglige område, hvor det vrimer med udtryk som klassekamp, reservearmeen, imperialismen osv. osv. Jeg kan ikke se, at det kommer arbejdet ved, og det er en af de ting, der stadig gør os betænkelige.

Hvis man studerer professor Rold Andersens rapport, som jo ikke er mere end højst 2 måneder gammel, så — jeg citerer:

„ . . . arbejder en stærk fløj blandt lærere og studenter bevidst på en direkte politisering af RUC, mens de såkaldte højreorienterede lærere modarbejdes af lærernes flertal“, og videre:

„ . . . at uanset disse personers antal, altså dem hvis holdning forbyder dem at anvende lærernes magtstilling til indoktrinering, så er de så splittede og i visse tilfælde så kuede, at de ikke har formået på afgørende vis at påvirke klimaet på stedet. Det håb, man kunne have næret om, at sådanne kredse i kraft af deres faglige og menneskelige kvaliteter og politiske realisme efterhånden kunne komme til at præge stedet, er blevet gjort til skamme.“

Som det bedste bevis på dette anfører professoren jo resultatet af det seneste valg til det samfundsvidenskabelige centralstudienævn, hvor alle, citat igen:

„ . . . lærerpladser nu er besat af den venstreorienterede liste (dvs. til venstre for samtlige partier i folketinget) . . . “ hvad det så nu end er.

Jeg synes i øvrigt, at det er bevis nok for, hvor vanskelige forholdene er for lærerkræfterne derude; der er bevis nok i de vanskeligheder, som de to kritikere, professorerne Rold Andersen og Erling Olsen har måttet arbejde under, hvorfor de da også har måttet give op eller sige fra. Det gælder

jo en række andre undervisere, der ikke har hørt til vennerne, og som også har måttet forlade centeret.

Selv om man nu derude er indstillet på at hjælpe med til at rette centeret op indefra, som det hedder, kan jeg i hvert fald ikke lade være med at spørge mig selv, om det ikke i dagligdagen derude — og den har jo bl. a. udvalgene om basisuddannelserne ingen føling med og heller ikke de udefra kommende censorer — vil være sådan, at der stadig bevidst eller ubevidst vil herske sådanne forhold, at nye undervisere, selv om de har de faglige kvalifikationer i orden, ikke kan sikre mod ensidighed, og i det hele taget ikke kan få anstændige arbejdsforhold. Den forekommer i hvert fald mig påfaldende, den måde, man behandler de fem lærere, der har været med til at udarbejde en ny model for basisuddannelsen inden for det naturvidenskabelige område, når man ikke giver dem en chance for at være med i det fremtidige reorganiseringsarbejde.

Men også de studerendes indstilling kan give anledning til frygt for centerets fremtid, i hvert fald hvis man skal bedømme den ud fra deres seneste optræden efter undervisningsministerens indgreb. Jeg tænker her på deres optræden ved konsistoriemødet sidst i februar, der jo netop gjaldt oprettningen af centeret indefra. Der forlod de studerende mødet inden afstemningen — de skulle altså ikke have noget ansvar — og i en mindretalsudtalelse vender de sig skarpt imod, at flertallet i konsistorium hen over hovedet på centerbefolkningen indfører eksamen på basisuddannelserne, fordi de mener, at eksamen er uacceptabel under enhver form.

Senere har man jo gennem avisreferater kunnet læse — det var vist et referat så sent som den 30. marts — at studenterrådet ved RUC i breve har opfordret 9 lærere til at udtræde af de tre udvalg, som af undervisningsministeren er nedsat med henblik på reorganiseringen af centerets basisuddannelser, og bl. a. med følgende ordvalg: „Lærerne er ikke RUCs repræsentanter, og det kan ikke være deres opgave at deltage i det beskidte arbejde, der indebærer en nedlæggelse af det sidste eksperiment inden for de videregående uddannelser.“

Vi har mange andre begrundelser for vor